

отъ огънятъ? Ами ако вардачатъ и домородството му се заловѣтъ да избавѣтъ себе си, пакъ никой не помисли веке на тия злочести затворници!

« Каквото и да се случи, повтаряхъ си, у сичко туй нѣма никоя философия, никоя религия. И не щѣ ли направа по-добрѣ да се приготви да видѣх пламацитѣ да влизатъ чакъ до въ стаята ми и да ме погълнѣтъ?

Обаче тропотеньето умалѣ. Малко по малко хванѣхъ да не чювамъ нищо. Дали бѣше туй едно доказателство че пожарътъ е прѣстанѣлъ, или пакъ че сичкитѣ които сѣ могли сѣ се разбѣгали, и не оставахе други освѣнъ злочеститѣ, отсѣдени на една толкосъ тежка смъртъ!

Тишината се продължаваше, и се посѣзѣхъ. Разбрахъ, че сѣ сполучили да изгасѣтъ огънятъ. Легнѣхъ си, сѣ като натякувахъ себи си за оплашването си като за низость. И сега като не ме бѣше веке страхъ, че ще изгорѣх, хванѣ да ме е ядѣ защо да не сѣмъ изгорѣлъ по добрѣ, отъ колкото да умрѣ водирѣ малко отъ рѣката на хората.

На 11 Януария 1822, часътъ кждѣ деветъ сутрината, Тремерело намѣрилъ случаятъ да доде да ме намѣри, и ми рече съвсѣмъ нажаленъ:

« Знайте ли ваша милость, че у островътъ Сентъ-Мишель де Мурано, тука близо при Венеція, има една тъмница, дѣто се намиратъ може по-много отъ сто карбонари?

« — Много пѣтя ми го повтаряхте. Е добрѣ! . . . какво искате да кажете? . . . Да видимъ, говорете; може да има отъ тѣхъ много отсѣдени ли?